

Časopis dětí ze Základní školy Bavorovská ve Vodňanech

Co se děje

**ZŠ
VODŇANY
BAVOROVSKÁ**

Bavorovská 1046

389 01 Vodňany

383 313 z

zsb.vod@seznam.cz

> Natáčení České
televize—Světlo pro
Světlušku

> Naši prvňáčci

> Komiks

> Ze života 6. B

> Bradavice jinak

> Rozhovor, komentář

Uvnitř tohoto vydání:

*Vážení čtenáři, škola je v plném proudu a také náš časopis už vychází podruhé. Je věnován podzimu a také fantastické zemi, kterou žáci druhého stupně malovali, kreslili a popisovali. Některá díla Vám přinášíme pro inspiraci. Snad se Vám budou líbit.
Vaše reakce*

- 1. a 8. listopadu jely plavat druhé ročníky
- 8. listopadu se žáci 9. ročníku zúčastnili charitativní akce Šance
- 14. listopadu proběhne pedagogická rada
- 20. listopadu třídní schůzky
- 22. listopadu navštíví žáci druhého stupně pořad VÝVOJ ČESKÉ ROC-

KOVÉ HUDBY

- 26. listopadu žáci prvních až třetích tříd uvidí pohádku O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku

Po uzávěrce:

Kája Leskovec soutěžil 7. listopadu ve čtení Breillova písma v Praze. Opět vyhrál, takže mu blahopřejeme a držíme palce do dalších soutěží!

Stačí klik a je tu BLIK!

Orlí země

Byla jedna zem, ve které nikdo nežil. Jednou na ní ztroskotal jakýsi muž, jmenoval se Francesco, rozhlédl se okolo sebe a zalíbilo se mu tam.

Rozložil si deku a lehl si na ní. Koukal na nebe a pozoroval orly. Bylo jich tu mnoho. To ho překvapilo, protože nikdy tolik orlů pohromadě neviděl.

Na této zemi byla i řeka, ale jen jedna jediná. Nejvíce se mu líbila na louce, které říkal

zlatá, protože tu našel kus zlata.

Začalo mu tu ale být samotnému smutno, tak zapálil oheň, aby kouřovými signály přivolal lidi, kteří by tu bydleli. Pak šel spát.

Ráno, když se probudil, uviděl loď, která se k němu blížila. Vystoupili muži a pozdravili se s Francescem. „Máte tu tu moc hezké, pane Francesco,“ poznamenal velitel lodi.

„Děkuji, nechcete tu

bydlet?“

„Ano, na takovém krásném místě klidně. Je tu zvěř k lovení?“

„Nevím viděl jsem zatím jen orly.“

„No tak snad se tu něco najde.“

V této zemi se jim natolik zalíbilo, že ji pojmenovali: ORLÍ ZEMĚ.

Potom začali pojmenovávat pohoří, jezero, řeku, lesy, louky a poušť.

Tom, 9. A

Bradavice jinak	2
Sunnyland	3
Natáčela u nás Česká televize	4
Čtvrtáci v Praze	5
Z naší tvorby	6
Naši prvňáčci	7
Komiks	8
Napsali jste	9
Ze života 6. B	10 11
Rozhovor, komentář	12

Wonder world

Medvídky to tak dojalo, že jim i želatinová slzy ukápla.

Malá holčička Lily se právě vracela ze školy domů. Celá ubrečená si nevšimla, že je na chodníku díra a spadla do ní. Padala a padala, až skončila v divné jeskyni. Nakoukla do jedné z cest. Svítila tam světýlka, a tak se malá Lily vydala na cestu. Cesta byla dlouhá a vyčerpávající. Lily viděla spoustu dobrých věcí, jako krásné a velké marcipánové květiny, les plný lízátek místo stromů, ale také fontánu, ze které tryskala horká mléčná čokoláda, a to ještě neviděla vše. Když malá Lily došla na konec jeskyně, uviděla krásný zámek, kde věžičky vypadaly jako zmrzlina a dům jako čokoláda. Když prošla hlavní bránou z perníku a prošla první chodbou zámku, došla na nádvoří, kde ji zaujala obrov-

ská socha, která vypadala jako gumový medvídek.

Najednou se kolem ní seběhla spousta gumových medvídků, ale Lily se začala bát. Medvídci ji ale začali uklidňovat, až si na ně Lily zvykla.

Holčička jim začala vyprávět, co se stalo. Medvídky to tak dojalo, že jim i želatinová slzy ukápla.

Hlavní méďa Bumba ji vzal na procházku po Wonder worldu. První zastávka byla u karamelového moře a cukrové pláže. Lily milovala sladké, a tak hned ochutnala karamel. Byl velmi dobrý, pochvalovala si. Druhá zastávka byla u největší marcipánové květiny, na kterou jsou medvídci pyšní. Pěstují si ji tu přes milion let. Dále pokračovali do

lízátkového lesa, když se jím prodrali, došli k medovému jezírku, kde místo rybiček plavaly bonbóny. Vedle medového jezírka mají medvídci malé políčko, kde pěstují cukrovou vatu, lízátkové a bonbóny.

Vedle políčka jsou obrovské nugátové hory. Nugát Lily velice zachutnal, stejně jako všechno ostatní. Horemí a celým městem protéká nutelová řeka. Lily si medvídky nakonec velmi oblíbila a zůstala s nimi ještě čtyři dny. Poté ji ale ze všeho sladkého začaly bolet zoubky a břicho, začalo se jí stýskat po mamince, tatínkovi a mladším bráškově. Medvídci Lily pomohli najít cestu zpět a řekli jí, že se k nim může kdykoli vrátit.

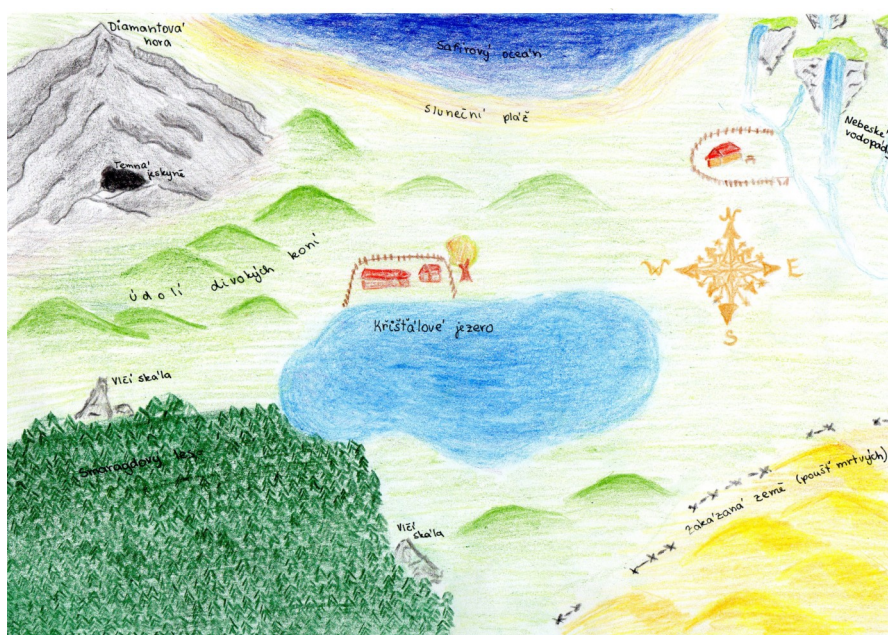
Miša a Tereza, 9. A

Sunnyland

Tahle země je jen moje. Žádní jiní lidé nebo pohádkové bytosti. Jen spousta zvířat. V mojí zemi nejsem sama – mám tam svého psa Lucky (Štístko). Jelikož je země veliká a cestování trvá dlouho, mám i dva koně. Černou klisnu Darkness (Tma) a šedého, bíle grošovaného hřebce Silver (Stříbro). Jak země vypadá? Začneme samotným středem. Ve středu je Křišťálové jezero, které dostalo své jméno díky průzračně čisté vodě. Na severozápadním břehu, u Zlatého dubu mám krásný a velký dům se stájemi. Kolem mého domu je ohraničená velká pastvina pro koně. Na sever od Křišťálového jezera je sluneční pláž u Safírového oceánu. Severozápadně od jezera se tyčí Diamantová hora. Pověst praví, že tomu, kdo najde diamantový klíč na samém konci Temné jeskyně a vyleze na vrchol hory, kde dá klíč do správného kamene, se otevře brána do světa bohatství. Jakého bohatství nevím. Nikdy jsem do Temné jeskyně nevstoupila. Jiná pověst totiž praví, že diamantový klíč hlídá divný tvor, možná nestvůra či snad legendární Rubínový drak. Na vrchol hory jsem se také ještě nedostala. Zato okolí hory znám velice dobře. Pod horou se rozléhá velké údolí s kopečky, po kterých každým dnem i nocí cválají divocí koně Sluneční země. Proto Údolí divokých koní. Na jihozápadě se rozléhá obrovský Smaragdový les, který sahá až ke Křišťálovému jezeru. Zatím jsem prolezla jen okraje tohoto lesa. Les je nádherný – spousta hub, zajímavé rostliny, místy krásné mý-

tinky... Někde jsou ale místa tak prorostlá, že je pro větší živočichy naprosto neprostupná. Nechybí tu samozřejmě ani zvířata. Jezevci, zpěvaví ptáci, srnky, zajáci, sovy, lišky, mývalové, vlci a jeleni. Jednou jsem zaslechla, že ten, kdo zahlédne slavného třináctáka, bude mít jeden rok štěstí. Dokonce kdybyste zachránili třináctákoví život, byl by vaším ochráncem – přišel by vás zachránit před nebezpečím. Na okrajích Smaragdového lesa jsou dvě Vlčí skály. Každý večer se od nich ozývá vlčí vytí. Na jihovýchodě je zakázaná země. Proč je vlastně zakázaná, když ji nikdo nevlastní, nestará se o ni, nikdo tam nežije? Jeden důvod by tu byl. Často se jí říká „země mrtvých“. Kdo do ní vstoupí se prý nikdy nevrátí. A i kdyby ten, kdo do ní vstoupí, věděl, jak se vrátit, nepovede se mu to, protože nepřežije. V této poušti je obzvlášť obrovské vedro a není tam opravdu žádná voda. A na konec - severovýchodně od jezera je něco opravdu neobvyklého. Obrovské hory s Nebeskými vodopády. Že to není nic ne-

obvyklého? Ale je. Hory se totiž vznášejí na zemi a kde se bere voda z vodopádů, nikdo netuší. Některá voda z vodopádu se před tím, než dopadne na zem, vypaří a ta, která dopadne, odtéká neznámo kam malými říčkami. A právě u těchto hor s vodopády mám stáje a velkou chatu. Je to takové odpočinkové sídlo, kam jezdím jednou za čas. Takto si tedy představuji „Bradavice jinak“ neboli „svou fantastickou zemi“. Když se zamyslím, několik věcí nemusí být jen fantazie. Třeba mít psa či koně – v dnešní době se dá spousta věcí koupit, psa už doma mám. Dále bydlet u jezera – jezero v našem světě není žádná fantazie, určitě nějaké znáte. Stačí jen postavit ten dům, což samozřejmě vyžaduje dost času a peněz. Mnoho snů lze splnit. Stačí jen najít správnou cestu, jak snu dosáhnout. Jak ale udělat piknik u vznášejících se hor s vodopády opravdu netuším. Myslím si, že kdyby šly splnit všechny sny, nebylo by potom o čem snít. A nemít o čem snít by byla podle mě velká škoda. Lucie, 9. B

Na vydání tohoto čísla se podíleli:

Mgr. Jana Vršecká, Nikola Blahůšková, Nikola Dunovská, M. Petrůvová, T. Wágnerová, L. Malečková, M. Křenková, Mgr. Daniela Soukupová, P. Kašparová, B. Vlková, Jan Hřebeček, M. Chmelíková, M. Linhart, T. Tůma, K. Fučíková, L. Louženská, T. Valto-
vá, E. Rejdová, D. Zeifert, B. Vlková, V. Veselý, A. Havlová, D. Bečvář, Mgr. J. Straka

Toto číslo bylo vydáno za přispění ZŠ Vodňany, Bavorovská 1046, okr. Strakonice

Pokud byste chtěli kdokoli přispět do dalšího čísla, můžete zaslat své příspěvky na adresu: ja.vrsecka@seznam.cz, nebo je přinést do kabinetu ČJ.

ZŠ
VODŇANY
BAVOROVSKÁ

Bavorovská 1046

389 01 Vodňany

383 313 411

<http://zsbvodnany.cz//>

Natáčela u nás Česká televize

Dne 17. října 2012 naši školu navštívila dokumentaristka z České televize Olga Špátová.

Natáčela u nás medailonek "Komu svítí Světluška", ve kterém představí dvanáctiletého Karlíka, jenž je jedním z mnoha nevidomých, kterým Světluška pomáhá. Všichni již víte, že Kája navštěvuje třídu 6. A, takže natáčení probíhalo právě tam.

Vše probíhalo ve velmi příjemné atmosféře, vám přinášíme fotografie i pozvání ke sledování pořadu Světlo pro Světlušku.

Mgr. Jana Vršecká

Foto: J. Vršecká

Čtvrťáci jeli do Prahy

NIKOLA SV.

10. října

Exkurze do Prahy

V pátek nám pan učitel řekl, že v úterý pojedeme do Prahy. V úterý ráno v sedm hodin byl čas na vlakoviň nádraží. Ve vlaku to bylo dobré, v Čičenicích jsme přestoupili do rychlíku. Do Prahy se jelo tři hodiny. Když se přijelo do Prahy, tak se šlo nejdříve na metro a dojelo se na Kačanskou ulici. Z metra jsme šli se podívat na katedrálu Václava Vítka a potom do Zlaté uličky. Pak nás čekalo Staroměstské náměstí. Byli odpoledne dvě hodiny, tak jsme šli na orloj, na orloji byl.

byl dvacet minut rozchod. Ze Staroměstského náměstí jsme se šli podívat na Karlov most, poté na Václavské náměstí, kde se vyfotilo pár fotek. Z Václavského náměstí jsme šli na vlakové nádraží. A na půlce pronaš přijeli rodiče do Čičenic.

Tenhle výlet se mi moc líbil a byl zatím můj nejoblíbenější.

2. října jsme s paní učitelkou jeli vlakem na výlet do Prahy. Spolu s námi jela i 4. B. V sedm hodin ráno jsme se sešli na vlakovém nádraží. Když jsme přijeli do Prahy, nastoupili jsme do metra a odjeli s ním na Hradčany. Navštívili jsme Královskou zahradu, bylo tam hodně stromů a u každého byla cedulka

s informacemi o stromu. Moc se mi tam líbilo.

Naší další zastávkou bylo nádvoří Pražského hradu, které bylo hodně velké, ale nádherné. Odtud jsme šli na památku, která je součástí Pražského hradu a nejvíce se mi líbila, do Katedrály sv. Víta a Vojtěcha. Všude byla krásně barevná malovaná okna.

Byli jsme i ve Zlaté uličce, jsou zde domy, které se stavěly v minulosti. Viděli jsme i dům, ve kterém bydlel Franz Kafka. Šli

jeme po Karlově mostu, byl odtud krásný výhled na řeku Vltavu. Z Karlova mostu jsme dorazili na Staroměstské náměstí. Tam jsme se podívali na Orloj. Pak jsme si dali oběd a šli si koupit suvenýry. Vydali jsme se na Hlavní nádraží a odjeli vlakem zpět. Po dlouhé cestě jsme vystoupili v Čičenicích, odtud si nás odvezli naši rodiče. Tenhle výlet se mi moc líbil a byl zatím můj nejoblíbenější.

Petra Kašparová, 4. A

Foto: J. Klecán

Napsali jste

Bradavice jinak — soutěž Městské knihovny ve Vodňanech

Míša Křenková, 6. A

M. Chmelíková, M. Linhart, 9. B

Proč svítí slunce, když není den?

Dne 23.10.2012 jsem spolu se spolužáky 2. stupně navštívila představení s paní Helenou Lustigovou. Přišla nám povídat o svém životě plném strachu, obav a nepříjemných zážitků, které ji ve vzpomínkách pronásledují dodnes.

Vyprávěla nám o tom, jak byla převezena v době Protektorátu za druhé světové války do Terezína se svým bratrem, matkou a sestřenicí. Dále byli převezeni transportem do Osvěti-

mi. Jeden z nejhorších zážitků byl podle mě Transport smrti. V jednom vagónu bylo sto lidí. Na každé zastávce otevřel eseák dveře a doslova se zeptal: „Kdo chcípnul?“

Paní Helena byla nakonec v německém táboře v Mauthausenu. Její vyprávění bylo prokládáno zpívanými básničkami, které napsali v Terezíně děti staré jako my. Také jsme si vyzkoušeli, jaké máme vědomosti o 2.světové válce.

Jsem ráda, že jsem se mohla setkání zúčastnit. Je pravda, že se v dnešní době dá všechno najít na internetu, ale když vím o dění během 2.světové války z vyprávění člověka, který vše zažil na vlastní kůži, je to jiná zkušenost.

Nakonec jsme měli možnost se osobně s paní Lustigovou seznámit a zeptat se na věci, které jsme měli na srdci.

Lucka, 9. B

Naši prvňáčci

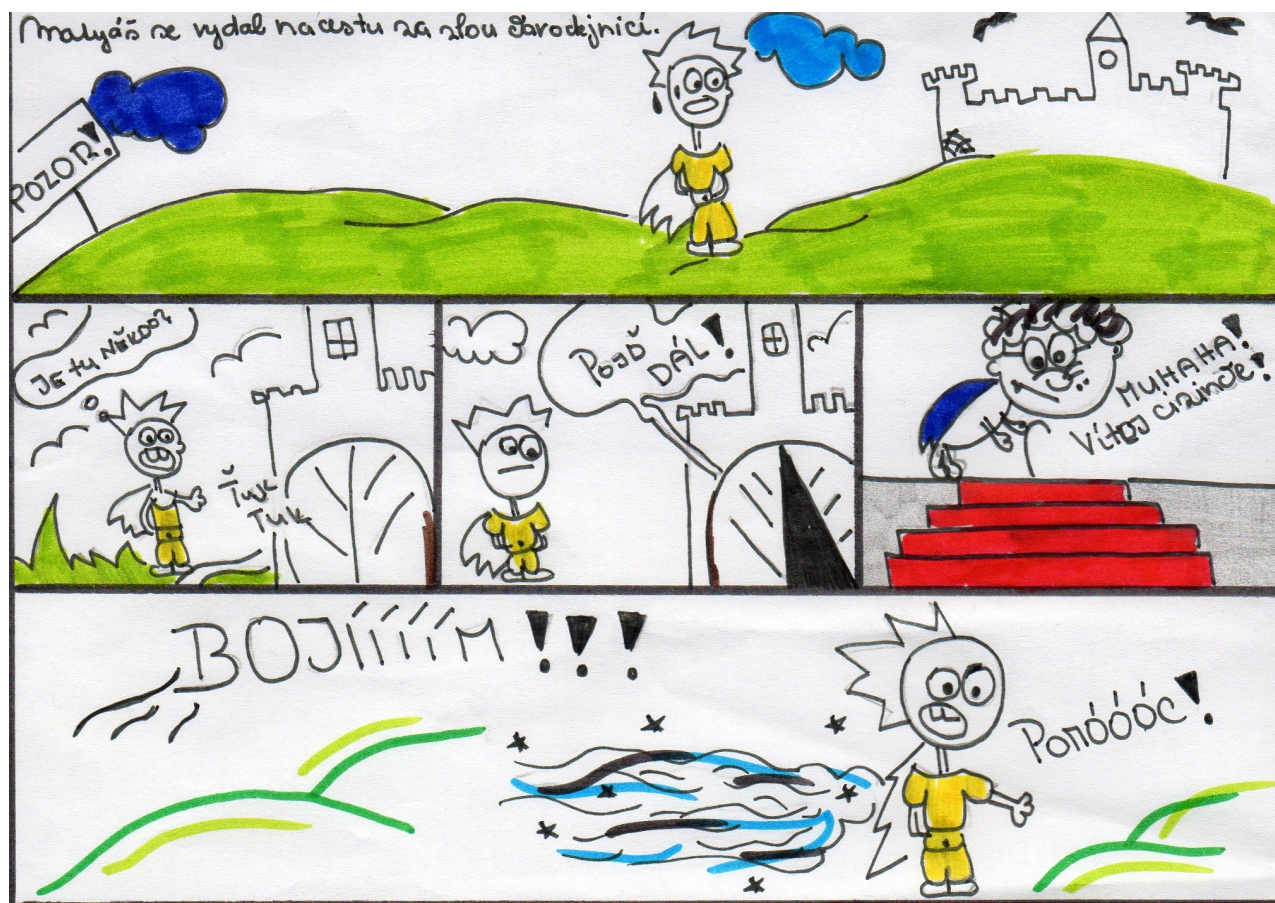
ZŠ Výstavní Vodňany - září 2012

ZŠ Bavorovská Vodňany - září 2012

Komiks

Druhý den se Matyáš vydal na cestu. Věděl, že cesta bude dlouhá a náročná. Ale pro lásku ke královně, o které zatím nikdo nevěděl, byl schopný udělat všechno. Vydal se na cestu. Šel a šel a šel. Najednou se zastavil, protože si potřeboval trochu odpočinout. Rozhlédl se po okolí a na úpatí vysokých a rozlehlých hor se rozpínal velký hrad zlé čarodějnice.

Matyáš s radostí pokračoval v cestě dál. Když

došel k hradu, nemohl uvěřit vlastním očím. Ten hrad byl tak strašně velký, že neviděl na jeho konec. Matyáš zaklepal na dveře. Nic se neozývalo. Zaklepal tedy znova. Najednou se dveře samy otevřely a ozvalo se: „Póóóóó dál..!“ Matyáš vešel.

V hradu byla velká tma. Matyáš se rozhlédl po hale a namířil si to ke schodišti. Najednou se tam ukázala čarodějnice. Byla stará a opírala se o berličku. Řekla: „Vítejte cizinci!“ a zasmála se takovým tím čaro-

dějnickým skřípavým smíchem. Matyáš se leknul a vyběhl ven z hradu. Asi to bude muset nechat na příště...

Nikky a Nikola

Pokračování příště...

Napsali jste

Charitativní akce Šance

8. listopadu na naší škole proběhla charitativní akce Šance. V čem tato akce spočívala? My jako deváťáci jsme vybírali peníze—když nám někdo dal dvacetikorunu, dali jsme mu propisku, kterou vyrobily děti z projektu Šance. Ti, kteří dovršili patnácti let, byli vedoucí skupin a měli na starost kasičku s penězi a zodpovídali za ostatní.

Nejdříve jsme o přestávkách chodili po škole, kde se našlo dost lidí, kteří přispěli, poté jsme místo tělocviku šli na náměstí, kde jsme začali vybírat. Byli jsme tam i místo odpoledního vyučování. Většina lidí, které jsme potkali, byla nepříjemných, protože nám asi nevěřili, ale

našla se také spousta lidí, kteří rádi pomohli dětem ulice. Podařilo se nám potkat i pana starostu, který také přispěl do kasičky. Celkově z této akce mám dojem takový, že mě těšilo,

že můžu pomoci těmto dětem, ale také mi někdy bylo trapné chodit přímo za lidmi se ptát, jestli přispějí. Jinak se mi to ale líbilo.

David, 9. A

Foto: J. Vršecká

Halloween

K podzimnímu času patří dýně a s nimi spojený svátek Halloween. I naše třída 4. A se převlékla za různá strašidelná monstra, například zombie, kostlivec, duch a nechyběli ani zástupci z řad čarodějů.

Měli jsme co dělat, abychom se vůbec poznali. Společně jsme vyřezali dýně, které jsme pak vystavili před školu jako ochranu proti zlomyslným duchům. Nakonec jsme se všichni vyfotili na

památku strašidelného vyučování. Všichni se dobře bavili a za rok si tuhle tradici určitě zopakujeme. Ať žijí duchové!

Václav Veselý,
4. A

Foto:

Ze života 6. B

Zážitky z turistického kurzu

Spolu s 6.A jsme vyjeli do Volar na turistický kurz. Moc se mi tam líbilo, ale nejvíc se mi líbilo, když jsme šli v úterý na Boubín.

Z Volar jsme jeli do Kubovy hutě, poté jsme šli na Boubín. Cesta byla dlouhá, ale zábavná. Někdo šel vepředu a někdo vzadu, takže jsme na někoho museli čekat, ale aspoň jsme si odpočinuli. Když jsme byli skoro nahore, tak jsme museli jít po schodech a po malých můstkách. Konečně jsme uviděli rozhlednu a skoro každý říkal: „Já to nevylezu, je to strašně vysoko“. Nakonec jsme to všichni vylezli. Byl tam překrásný výhled, byly vidět Strakonice, Vimperk

a Temelín.

Lenka Louženská

V září roku 2012 jsme jeli na turistický kurz. Pro mě to byl nejúžasnější výlet v dějinách naší třídy. Ale celý výlet vám tady vyprávět nebudu, a když ne celý, tak alespoň moje nejlepší zážitky z něj. Zážitků bylo až až, ale dva z nich jsem vybrala jako nejsrandovnější. Ten první je o tom, jak jsme měli skočit přes velkou hordu bahna, většina žáků ji ani nezkusila přeskočit, ale já ano, někteří chudáci zkusili, ale neskočili dost daleko a umazali si boty. Druhý

zážitek je také skvělý. V úterý jsme jeli na celodenní výlet na Boubín, po namáhavém kopci nakonec všichni vylezli nahoru a tam stála rozhledna, která byla 21 metrů vysoká, někdo se bál ale překonal to a vylezl na ni, a nakonec když tam byli všichni tak moje kámoška pustila pytlík a on tam v té výšce lítal ještě dlouho. Není to moc sranda, ale mně se to líbilo. Tak tímto končím a snad by mohlo být ještě pár takových suprových výletů.

Kateřina Fučíková

Obrázek: A. Havlová

Foto: E. Kubelka

NA KURZU TEREZA VALTOVÁ

Náš turisták se dobře povedl, bylo nám hezky, to bylo vidět.

Každý den jsme někam šli, přírodou se těšili.

Bydleli jsme v hotelu, vždy bylo něco dobrého k obědu.

Moc se nám to líbilo, škoda, že to skončilo.

Ze života 6. B

Foto: E. Kubelka

O TURISTÁKU ELENA REJDOVÁ

Nejela jsem na turisták,
ten je jednou v životě,
musela jsem tvrdnout doma,
všichni byli na chatě.

Ležela jsem v posteli,
dělala jsem úkoly.
Občas mě to velmi štvalo,
řekla jsem si, už se stalo.

Když pak všichni přijeli,
zase jsme se viděli.

TURISTICKÝ KURZ BARBORA VLKOVÁ

Jeli jsme na turisták,
mluvil o tom snad každý žák.

Já se opravdu těšila,
jet tam jsem fakt toužila.

Bylo to moc krátký,
jela bych do Volar zpátky.

První den nás čekalo rašeliniště,
všude bylo velké bahniště.

Druhý den zas na rozhledně
bylo nám všem moc příjemně.

Třetí den na židovském hřbitově
povídali jsme si,
ale už to nebylo o přírodě.

Na shledanou už je čas,
děkujeme, těšilo nás.

Já jsem na turistický

kurz nemohl, proto jsem měl velkou radost, když mi Monika řekla, že si uděláme program svůj. Šli jsme do lesoparku a nejvíc se mi líbila rozhledna. Nebyl jsem sám, šel s námi Kája, Bekim a Honza. To byste koukali, jak paní asistentka Eva vše Kájovi ukazuje a vysvětluje. Dokonce Kája vylezl do houpací chýše. To bylo něco: „Hurá, hurá, houpeme se!“ Také jsme s Kájou hráli různé hry. Dokonce dvakrát vyhrál v karetním souboji. To jsem koukal. Výlet mi udělal velkou radost.

David Zaifert

Foto: M. Malečová

Rozhovory, komentáře

5 minut s panem učitelem Strakou

1. Pane učiteli, jak se Vám u nás líbí?

Jsem u vás spokojený.

2. Kde jste učil předtím?

Učil jsem na Gymnáziu v Českých Budějovicích a ve Vodňanech

3. Které předměty učíte?

Přírodopis a chemii.

5. Co Vás na práci s dětmi baví?

Můžu vám předávat nové vědomosti a zkušenosti a vzbudit zájem o předmět, který mám sám rád.

6. Chutná Vám ve školní jídelně?

Ano, vaří se tu dobře.

7. Co byste nám žákům vzkázal?

Více se učte, vzdělání je základ života.

Děkuji za rozhovor.
Nikola, 9. A

Foto. J. Vršecká

Landa = nácek? Blbost!

Daniel Landa je jméno, které leží v žaludku velkému množství lidí. Pro někoho nácek, pro jiného machr, který si stojí za svým názorem a umí oslovit a zaujmout. Milován, nenáviděn. Už při vyslovení těch tří slabik, Dan Landa, se někomu dělá zle: Fašista! Jen málokdo ovšem ví, co je Dan zač. I během tohoto roku si každý mohl všimnout, že se nátlak veřejnosti na něj stupňuje.

Na počátku byl Orlík

Orlík jako kapela působil těsně před pádem komunismu a poté do roku 1991, kdy skupina ukončila svou činnost. Bývá mezi odpůrci spojován s fašismem a rasismem. Nelze popírat, že písně jako Bílá liga mají jednoznačně rasistický text. Ano, zpíval Bílou ligu a Bílého jezdce, rasistický

podtext je v obou, to nelze popírat a Landa to také nepopírá.

Poté, co byl rozpuštěn Orlík, vrhl se Daniel Landa na sólovou dráhu. Hned zpočátku vznikla dvě jeho nejlepší alba – Valčík (1993) a Chcíply dobrý víly (1995). Následuje „vojenské“ album Pozdrav z fronty, které bylo věnováno E. M. Remarqueovi. Dotýká se citlivého tématu roku 1938 a nemožnosti vojáků bránit svou vlast. Se Smrtíhlavem přichází změna. Daniel je autorem všech písní. Album má varovat před užíváním drog (ty Landa zavrhoval už od Orlíku). Zvěstoval se konec Landovy pěvecké kariéry, objevily se problémy s hlasivkami a Dan vydává Konec. Na albu 9mm začíná Daniel použí-

vat složitější aranže a nechává se ovlivnit jinými styly. Daniel Landa moc rád nekonzertuje, ale když vyjede na turné, stojí to za pozornost. A navíc z vystoupení vždycky vznikne záznam. Na šňůře, která byla nazvána Vltava tour, Dan zazpíval píseň Morituri Te Salutant od Karla Kryla. V roce 2004 vydává zpěvák album Neofolk. Pan redaktor Feřtek označil klip k písni Protest-song za antisemitský a rasistický a Dana přirovnává k Hitlerovi a Mussolinimu.

Pro mě je Dan osobnost, v některých případech i vzor. Daniel Landa je jeden z mála lidí, kteří říkají to, co si myslí a díky kterým ještě zcela nezhybnulo naše národní motto "Veritas vincit" neboli "Pravda vítězí".

Honza, 9.B

